"పదమ్మా యిక" అన్నాడా వృద్ధుడు. "ఏముందిక్కడ? మట్టిలో పుట్టిన మనిషి అందులోనే కలిసిపోతేడు. ఈ రోజు కాకపోతే రేపు నువ్వూ నేను కూడా కలిసిపోవల్సిందే. మనసు దిటవు పరచుకో. యీ ఒక్కరోజు ఏడుపు దిగమింగుకో ఎంత ఆత్మస్థయిర్యంతో నువ్వీ కార్యం నిర్వహించావో తల్చుకుంటే నాకే వళ్ళు గగుర్పొడుస్తుంది. మీ వాళ్ళకెవరికీ ఈ సంగతి చెప్పకమ్మా, ఎందుకు చెప్పటం? రేపు చనిపోయేవాళ్ళకి ఈ రోజు చనిపోయిన వాడి సంగతి చెప్పి వేదన కలిగించడం ఎందుకు? నీలోనే ఈ అగ్నిపర్వతాన్ని దాచుకో?"

అతడు అలాగే నిలబడి వున్నాడు.

ఆమె కదిలింది.

చీకట్లో హరికెన్ లాంతరు వెల్తురు నెమ్మదిగా అదృశ్య మైపోయింది.

* * * * * *

"ఇంకా పన్నెండు గంటలు...." అనుకొన్నాడు రమణ.... రాత్రి పదకొండు గంటలకి. ఆది రాత్రో పగలో అనవసరం. కేవలం గడియారంవల్లే అది తెలుసూంది.

క్రితం నాలుగు రోజులూ ఉన్న అలజడి లేదు.

మరణం దగ్గరవుతున్న కొద్దీ మనిషిలో స్తబ్దత ఆవరించింది.

రమణ ఆలోచిస్తున్నాడు.

'చావబోయే ముందు క్షణం మనిషి ఏం కోరుకొంటాడు? స్త్రీ ఏం కోరుకుంటుంది.

మానసిక వ్యభిచారిణి అయితే.... పక్కింటివాడితో హాయిగా ఏ ఏకాంత ప్రదేశంలోనో విహరిస్తూ- ద్రాక్షతోటలూ, ప్లీమత్ కారూ.... సెంట్రల్లీ ఎయిర్ కండిషన్డ్ ఇల్లూ, చివరి రోజు అందంగా, ఆనందంగా-

వ్యభిచారిణి తన జీవితంలో తారసపడిన విటుడ్ని.... తనతో మనస్సు విప్పి మాట్లాడిన ఒకే ఒక వ్య క్తిని తన భర్తగా ఊహించుకొంటూ మరణిస్తుంది.

మరి పురుషులు?

అతనికి ఆలోచన అందలేదు.

రకరకాల వ్యక్తులు.

రకరకల మానసిక బలహీనతలు.

కెలిడియో స్కోప్.

అతడు ఆలోచనలో ఉండగానే బయట తలుపు కొట్టిన చప్పుడు లీలగా వినిపించింది. వెళ్ళి తీసేడు.

ఎదురుగా మాలతి.

అతడు అడుగు వెనక్కి వేసి ఆశ్చర్యం నిండిన కంఠంతో, "మాలతీ!"అన్నాడు

అస్పష్టంగా.

ఆమె మాట్లాడలేదు. తలెత్తి అతని వైపు చూసి కళ్ళు దించుకొంది.

అతడు తడబడుతూ, "ఇంత రాత్రిపూట ఒంటరిగా...." అన్నాడు.

ఆమె నెమ్మదిగా చేతిని పైకెత్తింది.

మసక చీకట్లో మెరుస్తూ ఆమె చేతిలోంచి క్రిందకు జారింది-

పసుపుతాడు. అతడు దిగ్భ్రమతో నిలబడిపోయేడు. సర్వశక్తులు కూడ గట్టుకొని, "ఏమిటి.... ఏమిటిది మాలతీ" అన్నాడు.

ఆమె ఎక్కువ మాట్లాడలేదు. ఎంతో లోతయిన ఆలోచననయినా మౌనంగా.... కళ్ళతో చెప్తుంది. అప్పుడు మాత్రం ఒకే మాట మాట్లాడింది.

"వచ్చేశాను రమణా- అన్నీ వదులుకొని."

అతడి మనసు అర్థ్రమయింది. ఆమె చేతిని అందుకొని "మాలతీ...." అన్నాడు. ఆ రాగరంజితమైన రసానుబంధపుటాస్వాదనలో వాళ్ళిద్దరూ అలా ఎంత సేపు వున్నారో తెలీదు.

రమణే ముందు తెప్పరిల్లేడు.

తల విదిలించి "పద" అన్నాడు.

'ఎక్కడికి?'

"మీ ఇంటికి."

ఆమె వుపుక్కున తలెత్తింది.

అతను అన్నాడు "ఈ సమాజపు కట్టుబాట్లనీ- మీ నాన్నగారు విధించిన ఆంక్షల్ని దాటటం ఈ జీవితపు ఆఖరి రోజు మనకి కష్టంకాదు. అసలు దాటటమే మన ఆశయమయితే ఇంతకాలం దానికోసం మనం ఆగటం ఎందుకు? వద్దు మాలతీ మన ఇరవైనాలుగు గంటల వైవాహిక జీవితం మీ వాళ్ళకి వ్యధని కలిగింస్తుంధని తెలిసినప్పుడు.... యీ వివాహం మాత్రం ఎందుకు? వివాహం కన్నా ప్రేమ గొప్పది మాలతీ! మన అదృష్టంకొద్దీ అది మనకి లభ్య మైంది. దాన్నే అనుభవిద్దాం. నా తలపుల్లో నువ్వూ. నీ తల్పుల్లో నేనూ హాయిగా ప్రాణాలు వదిలేద్దాం. దానికి ఒకరికొకరం దగ్గరగా ఉండటమెందుకు? నేను నీకన్నా నిన్ను ప్రేమిస్తున్నానన్న భావనని ఎక్కువగా ప్రేమిస్తున్నాను మాలతీ! నీ కన్నా నీ తలపుల్ని ఎక్కువ ప్రేమిస్తున్నాను. అది చాలు నాకు."

ఆమె వెనుదిరిగింది.

ఆమె మౌనంతో అతడు కంగారుపడి, "మాలతీ" అన్నాడు, "నేను.....నేను నీ మనసు నొప్పించానా".

ఆమె లేదన్నట్లు తల అడ్డంగా వూపింది.

"పద, మీ ఇంటి దగ్గర దింపుతాను".

ఆమె మౌనంగా అతన్ని అనుసరించింది.

అతడి మనసుతో ఏదో అస్పష్టమైన వ్యధ. ఆమె నిజాయితీ ముందు తను ఓడిపోతున్నానేమో అన్న బాధ.

"వ్యవస్థను ఎదిరించటం-మన వాళ్ళని కాదనటం-ఇలాటి పెద్ద పెద్ద మాటలొద్దు. మనం ఏ కారణం వల్ల ఇంతకాలం వివాహం చేసుకోలేదో- ఆ కారణం వల్లే ఈ ఒక్క రోజూ ఆగుదాం".

దూరంగా పదకొండు కొట్టింది.

పదకొండుగంటలా ఐదు సెకన్లు.

అదే సమయం.

ఉన్నట్టుండి పెద్ద కదుపు. ఫెళ ఫెళారావాల్తో భూమి కంపించింది. మూడు సెకన్‌లపాటు ఊగిపోయింది. పెద్ద శబ్దంతో బీటలు వారింది.

వాళ్ళిద్దరూ ప్రేక్షకులే అయ్యారు. చూస్తూ ఉండగానే రెండు మూడు ఇళ్ళు కూలిపోయేయి. దూరంగా ఎవరో ఏడుస్తున్న ధ్వని.

రమణ చప్పున ఆగి "అరె!" అన్నాడు.

మాలతి అటు చూసింది.

వృద్ధుడు తడుముకొంటూ వస్తున్నాడు. ముందో గొయ్యి వుంది. భూమి విడిపోవటంతో ఇరవై అడుగుల కందకంలా ఏర్పడింది. అటువైపు వెళుతున్నాడా అంధుడు.

"ఆగు" అని అరిచేడు రమణ. అప్పటికే ఆలస్యం అయింది. వృద్ధుడు కందకంలోకి జారిపోయేడు. రమణ పరుగు పరుగున అక్కడికి చేరుకున్నాడు. క్రిందికి తొంగి చూసేడు. నాలుగడుగుల క్రింద రాయిని పట్టుకొని వేలాడుతున్నాడు వృద్ధుడు. ఏ క్షణమన్నా జారిపోయేట్టు ఉన్నాడు.

రమణ లోపలికి దిగటానికి ఆయత్తమయ్యేడు. అతడి చేతిని ఆమె పట్టుకొని ఆపింది. ఒక్క క్షణం ఇద్దరి కళ్ళూ కలుసుకొన్నాయి.

ఒక వృద్ధుడి జీవితకాలాన్ని ఒకరోజు పొడిగించటం కోసం తన జీవితాన్ని ఒకరోజు తగ్గించుకొనే రిస్క్ తీసుకోవాలా? కషంలో వెయ్యోవంతు ఆలోచించి అతడో నిర్ణయానికి వచ్చేడు.

ఆమె చేతిని విడిపించుకొని అతడు నెమ్మదిగా కందకంలోకి దిగుతూ, "వస్తున్నా తాతా! ఒక్క క్షణం ఓర్చుకో" అన్నాడు. కాలికింద మట్టిజారి, అడుగు చీకట్లో ఎక్కడికో వెళ్ళి పడ్తూంది.

ఒక్క అడుగు క్రిందికి దిగేడు.

వృద్ధుడు చేతులు బలహీనంగా వణకటం కనిపిస్తూంది.

పైనుంచి మాలతి ఆత్రంగా చూస్తోంది. ఇంకో అడుగు నెమ్మదిగా దిగేడు. ఒక చేత్తో రాతిని బలంగా పట్టుకొని ఇంకో చేయి ముందుకు సాచి, వృద్ధుడి చేతిని అందుకొని బలంగా పైకి తోసేడు. ఒక్క ఊపుతో వృద్ధుడు పైకి వచ్చేడు కానీ, రమణ పట్టుకొన్న రాయిమాత్రం పట్టు వదిలేసింది.

కెవ్వున అరచిన కేక చుట్టూ ప్రతిధ్వనిస్తుండగా అతడు క్రిందకి జారి, రాళ్ళ మధ్య పడిపోయేడు. క్షణం పాటు, ఏమీ తోచలేదు. కాలు విరిగిందో- చెయ్యి విరిగిందో తెలియలేదు. తడిమి చూస్తే పక్కన ఇంకో శరీరం.

"ఎంత పనిచేశావు మాలతీ...." అన్నాడు. ఆమె నుంచి సమాధానం రాలేదు. కంగారుగా ఆమెని కుదుపుతూ, "మాలతీ- మాలతీ" అన్నాడు. ఆమె హీనస్వరంతో "ఊ" అంది. ఆమె తలనుంచి స్రవిస్తున్న రక్తాన్ని చేతితో అదిమి పెట్టేడు.

తల పైకెత్తి చూసేడు. ఇరవై అడుగుల ఎత్తులో చిన్న రంధ్రం. బయట చీకట్లో సరిగ్గా కనబడటం లేదు. మట్టి కొద్దికొద్దిగా జారి పడుతోంది. కొంచెం సేపట్లో రాళ్ళు కూడా పడ్తాయి. మనిషిని సజీవ సమాధి చేసే రాళ్ళు.

"రమణా" అందామె సన్నగా.

"ఊ."

"నేను.... నేను నీ చేతిని ఒకసారి.... ఒకేసారి చెంపకు ఆన్చుకోనా?"

అతడు కదిలిపోయి, "మాలతీ" అన్నాడు.

"నీ.... నైతిక విలువలూ, మానసిక బంధాలూ దానికి అడ్డొస్తాయా?"

అతడు చప్పున ఆమె తలని చేతుల్లోకి తీసుకొని హృదయానికి జత్తుకొంటూ "అంతమాట అనకు మాలతీ!" అన్నాడు నిండా నీరున్న కళ్ళతో. ఆమె అతని చేతిని పట్టుకొని అలాగే వుండిపోయింది.

నాలుగు సంవత్సరాల స్నేహపు మొదటి స్పర్శ ఏదో అద్భుతమైన లోకాలలో విహరిస్తున్నట్టూ ఆమె కళ్ళు మూసుకుంది. ఆ కల చెదిరిపోయిందేమో అన్నట్టు అతడు ఆమెను గట్టిగా పట్టుకొని వున్నాడు. భూమికి ఇరవై అడుగుల లోతులో వాళ్ళిద్దరూ అలా ఎంతకాలం వున్నారో తెలియదు. ఏ రాయి వాళ్ళని పరలోకానికి తీసుకెళ్ళిందో తెలీదు.

ఏ ప్రకంపనం వాళ్ళని సజీవసమాధి చేసిందో తెలీదు. ఒకరి కోసం ఒకరు ప్రాణాలు అర్పించిన ప్రేమికుల చరిత్ర వ్రాయటానికి చరిత్రకారు లెవరయినా భూమ్మీద ఇంకా మిగిలి వుంటే వాళ్ళ కథ కూడా చరిత్రకెక్కి ఉండేదేమో!

ది లాస్ట్ డే

ఆగష్టు పది హేడు

Bloaw ye the Trumapet ian sion alarm in my holy Mountain.... the day of lord cometh: a day of darkness and of gloominess, a day of clouds.... there has not been ever the like, neither shall be any more after it. (Jeel 2 : 1-2)

సముద్రంలో తరంగాలు ఉవ్వెత్తున లేస్తాయి. గాలి ఝుంఝూనూరుత మవుతుంది. కారు చీకట్లు కమ్ముకుంటాయి. సూర్యుడు నల్లబడతాడు. నక్ష త్రాలు కాంతి హీనమవుతాయి. విరుచుకు పడుతున్న కెరటాల చప్పుడు తప్ప ఇంకేమీ వినబడదు. రాజులు, రాజ్యాలు- గొప్పవాళ్ళు, బీదవాళ్ళు అందరూ నాశనమవుతారు. ఏడు నీళ్ళు విడగొడ్డబడ్తాయి. ఏడు ట్రంపెట్లు మ్రోగుతాయి. ఏడు కప్పులతో "రాత్" భూమ్మీద జారవిడువ బడుతుంది.

అప్పుడు దయ్యం విజృంభిస్తుంది. ప్రజలు దేవుడిమీద యుద్ధం ప్రకటిస్తారు. ది వార్ ఆఫ్ ఆర్మగాడెన్. దయ్యాన్ని నమ్మని మనుషులని రక్షించటానికి క్రీస్తు మౌంట్ ఆలిల్స్ మీంచి దిగివస్తాడు. దయ్యాన్ని నమ్మని మనుషులని ఊచకోత కొయ్యటానికి కల్కి శ్వేతాశ్వం ఎకి రుద్రభైరవుడిలా వస్తాడు.

దయ్యాన్ని చంపటానికి అల్లా చివరిసారి శంఖం వూదగానే ఆకాశం తెరువబడుతుంది. ప్రజలు గుంపులు గుంపులుగా లేచివస్తారు. యోమాయున్ ఫిక్క్ ఫిసూరీ, నిస్సందేహంగా నిర్ణాయ దినం ఒక నిర్ణీత సమయం.

ఓమెన్. అలాగే జరుగుతుంది.

పరిత్రాణాయ సాధూనాం. మంచివాడు రక్షింపబడతారు.

రక్షించబడటం అంటే దేవుడ్ని చేరుకోవటమా?

అవును మరి. మంచివాడు తొందరగా చచ్చిపోతున్నాడు.

ఎక్కడుంది ఈ దయ్యం?

మనిషిలో దయ్యాన్ని చంపటానికి ప్రళయం రావాలి.

వ్యవస్థని మార్చటానికి ప్రళయం కావాలి.

* * * * * *

రాత్రి ఎనిమిదయ్యింది.

ఇంకా మూడు గంట్లా పన్నెండు సెకన్లు.

పల్లెతో....

భజనలు జరుగుతున్నాయి.

స్వామివారు పూనుకంతో వూగిపోతున్నారు.

ఆయన మీద నమ్మకం వున్న ప్రజలు నిశ్చింతగా వున్నారు.

అందులో రంగారావు వున్నాడు. ఇటు రంగారావుకీ అటు భూషణానికి మధ్య మాటలు చేరవేసే పెద కామందూ వున్నాడు. "ఏమంటాడయ్యా భూషణం?" అడిగాడు రంగారావు.

"బెదిరిపోయేడు. ఇంకేమంటాడు?" నవ్వేడు కామందు.

"చెట్టుక్కట్టి కాలుస్తానన్నాడుగా రాజయ్యని. కాల్చడంటావా?" తెలియనట్టే అడిగేడు.

ఈ సంభాషణ జరుగుతున్నప్పుడు రాజయ్య అక్కడికి చేరుకుంటున్నాడు. తన పేరు వినిపించి ఆగాడు.

"ఇంకేం కాలుస్తాడు మీ అండ వున్నాక."

"అయితే రాజయ్యకు మన అండ వున్నదంటావ్?" ముసి ముసిగా నవ్వేడు రంగారావు.

కామందుకి చదరంగం కాదు మాట అర్థంకాలేడు. అతగాడికి అర్థం కాలేదన్నది రంగారావుకి అర్థమయింది.

"రాజకీయాల్లో ఒకటి అండ ఇంకోడికి పరమనెంట్‌గా ఎప్పుడూ వుండాదయ్యా కామందూ. వినుకో. పైకి రావాల్సినోడిని ఆ భూషణం తగలెట్టకపోతే మనమే తగలేద్దాం."

వింటున్న రాజయ్య వణికిపోయేడు.

"మనమా?" అన్నాడు కామందు అర్థంకాక.

"ఆడ్ని నడివీధిలో సెట్టుక్కట్టేసి కాలుత్తానని ఆ భూషణంగాడు అందరికీ సెప్పుకున్నాడు కదయ్యా. ఇయ్యాల ఏదో పెళయం వస్తూందని ఆడు ఆగిపోతే మనం ఆగుతామా? అదే సమయానికి ఓ సెట్టు నీడన రాజయ్యగాడి శవం కాలిపోయి పెజలకి కనిపించిందనుకో! ప్రవాహం ప్రవాహంలా ఆ భూషణం మీద ఇచ్చుకు పడరూ! భూమ్మీద యీ అరిష్టానికి కారణం ఇదో-ఇట్టా ఈ రాజయ్యగాడ్ని ఆ భూషణం కాల్చెయ్యడమే అని ఓ "రూమరో" దిల్నామనుకో- ఇంక తరువాత మిగిలింది నువ్వే ఆలోచించు...."

ప్రళయాన్ని కూడా తన స్వార్థానికి ఉపయోగించుకొనే తోటి మనిషిని చూసి, రాజయ్య బెదిరిపోయేడు. కంచేకదిలి తనను మేయటానికి వస్తుంటే విస్తుపోయిన చేనులా అల్లల్లాడి పోయాడు. రెండు పులులు దెబ్బలాడుకొంటూంటే, దానికి కారణమైన కుందేలులా భీతి చెందేడు.

చావటం ఖాయం, ఏ పులి నోటిలోపడి అన్నదే ప్రశ్న.

వెళ్ళిపోవాలి. అక్కణ్నుంచి దూరంగా పారిపోవాలి. ఈ మనషులకి అందనంత దూరానికి..

కాలికింద ఎండుటాకు విరిగింది.

"ఎవరదీ?" అరిచేడు రంగారావు.

రాజయ్య వణికిపోయాడు. కామందు బయటకి వచ్చి చూస్తే, పరుగెడుతున్న రాజయ్య కనపడ్డాడు.

విషయం తెలిసిన రంగారావు కంగారు పడ్డాడు. "ఆణ్ని పట్టుకో" అరిచాడు. విషయం బైటకు రాకూడదు.

రాజయ్య పరుగెత్తుతున్నాడు. వెనకే రంగారావు.

తొమ్మిదయింది.

ముసలాయన అసహనంగా కదిలాడు. "ఏమయ్యారు వీళ్ళిద్దరూ?" అన్నాడు. అలా అడగడం అది అరవయ్యోసారి. జానకి మాట్లాడలేదు. మోకాళ్ళ మీద తల పెట్టుకొని, ఓ మూల కూర్చుని వుంది. ఆమె మాట్లాడియెంతో కాలమయింది. మౌనంగా నిర్లిప్తంగా రాబోతున్న ప్రళయాన్ని తొందరగా ఆహ్వానిస్తున్నట్టూ సమాధిలో కూర్చొని వుంది......బాబు తల్లి వంక భయంగా చూస్తూ వున్నాడు.